

gennem lange Tider har dannet sig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilke Udgifter der ere at anse for Delinkventomkostninger, og med Hensyn til Udgifternes Udbetaling og Størrelse, for saa vidt denne kan være Genstand for faste Regler. Det fremgaar endvidere af Paragraffens Ordlyd, at Afgørelsen af, hvilken Amtsraadskreds Udgifterne i den enkelte Sag skal paahvile, ligesom nu som Regel vil være at træffe efter, hvor Sagen foretages; eftersom Sagen behandles i en Landjurisdiktion eller ved en Købstadret, vil det da fremdeles være Amtsfonden eller vedkommende Købstads Kasse, der forskudsvis vil have at udrede Udgifterne i Sagen. Saafrømt den paagældende Straffesag i første Instans vil være at paadømme ved Landsretten, jvf. Retsplejelovens § 679, er det formentlig en Selvfølge, at det er den Amtsraadskreds, i hvilken Forundersøgelsen foretages, der vil have at udrede de med Sagen forbundne Udgifter, der ikke i Medfør af § 1 bæres af Statskassen.

I København udreder — som ovenfor nævnt — Kommunen nu Delinkventomkostninger, jvf. Lov 11. Februar 1863 § 17 smh. m. Forordning 28. Februar 1845 § 25, idet Staden udgør en særlig Ligningskreds med Hensyn til de nævnte Udgifter, og denne Ordning foreslaas bibeholdt.

For Bornholms Vedkommende oprettholder Paragraffen det bestaaende Fællesskab mellem Øens Købstæder og Landdistrikter jvf. Lov 21. Januar 1857, Lov 6. Juli 1867 § 34 og Lov 26. Maj 1868 § 36.

Udgiften til Salærer til de i kriminelle Sager beskikkede Aktorer og Defensorer ved alle Retter afholdes nu helt af Kommunerne som en Bestanddel af Delinkventudgifterne. Kommunernes samlede Udgift hertil har efter de af Justitsministeriet indhentede Oplysninger i sidste Regnskabsaar udgjort ialt ca. 110,000 Kr. Indførelsen af den mundtlig Procedure ved alle Retter i Forbindelse med de nye Regler om Beskikkelse af Forsvarere allerede under Forundersøgelsen, jvf. Retsplejelovens §§ 715—16, vil imidlertid bevirke, at denne Udgiftspost under den nye Procesordning vil stige meget betydeligt for Landsretternes og til Dels for Underretternes Vedkommende. Skønt det ikke er muligt paa Forhaand at beregne, med hvilket Beløb Udgifterne ville forøges, antager Justitsministeriet dog, at Kommunerne ville blive holdte skadeløse for den paagældende Udgiftsforøgelse, naar det bestemmes, at Statskassen skal godt-

gøre dem Halvdelen af deres samlede årlige Udgift til Vederlag og Diæter til beskikkede Sagførere.

Den nugældende Regel i Forordning 15. September 1832 § 3, jfr. Forordning 29. November 1837 § 5, om, at der ved kgl. Resolution kan træffes Bestemmelse om overordentlig Hjælp til Bestridelse af Udgifterne ved en særlig bekostelig Straffesag gennem ekstraordinær Repartition paa samtlige Landdistrikter og Købstæder, er der kun ganske undtagelsesvis gjort Brug af, og Bestemmelsen maa vistnok anses for overflødig, hvorfor den foreslaas ophevet.

ad § 4.

Det er overensstemmende med den nugældende Ordning, naar det foreslaas, at de i denne Paragraf omhandlede Udgifter skulle afholdes efter Reglerne om Delinkventomkostninger, og praktiske Hensyn tale vistnok ogsaa for vedblivende at lade Kommunerne bære disse Udgifter, idet det er lettest for de stedlige Myndigheder at kontrollere Beløbenes Anvendelse og paase, at der i saa Henseende tages tilstrækkelige Besparselseshensyn.

Bestemmelsen om, at Forplejningen skal ydes in natura, gælder for Tiden kun Brødrationen, jfr. Plakat 7. Januar 1819 smh. m. Just. Min.s Cirkulære Nr. 208 af 8. November 1899, men en Ordning i den foreslaaede Retning har længe været anset ønskelig.

ad § 5.

Reglerne i Retsplejelovens Kapitel 62 om Straffesagers Værneting ere i Hovedsagen overensstemmende med den gældende Rets Regler. Paa flere Punkter ere disse dog gjorte bøjeligere, saaledes at den overordnede Ret efter et frit Skøn kan bestemme, at en Sag forfølges andetsteds end ved det (et af de) lovbestemte Værneting, jfr. Lovens §§ 693—94 og 697. I disse Tilfælde er det formentlig heldigst, at saadanne Beslutninger kunne tages uden at paavirkes af Hensynet til, hvilken Kasse de med Sagen forbundne Udgifter komme til at paahvile, og det foreslaas derfor i nærværende Paragraf, at Administrationen i alle saadanne Tilfælde faar Myndighed til at bestemme, hvorledes der vil være at forholde med Udredelsen af Sagens Omkostninger. Paragraffen giver dernæst en lignende Regel for det Tilfælde, at der i Henhold til Retsplejelovens § 21 er anordnet en ekstraordinær Ret til at undersøge Forbrydelser begaaede i flere Amtsraadskrede.